

tkvěla příčina výpovědi v jeho pracovním poměru k zaměstnavateli. O zjištění takové se však žal. komise vůbec nepokusila, vycházejíc zřejmě z mylného nazírání, že hromadné propuštění je vyloučeno tam, kde se práce nezastaví na celém závodě neb aspoň v celém jednom oddělení, nebo kde se po propuštění přijímají opět jiné pracovní síly. Že by zastavení práce na celém závodě nebo v celém jednom oddělení kvalifikovalo nezvratně propuštění zaměstnanectva při něm provedené na hromadné, jest ovšem pravda, avšak z toho, že k zastavení takovému nedošlo, nedá se ještě usuzovati na opak; vždyť při odbytové krizi — a na takovou se i v daném případě správa závodu odvolávala — projeví se účinek zpravidla v tom, že se zaměstnanectvo na závodě vůbec a také v jednotlivých odděleních nejprve jen omezí, a přece, bude-li toto omezení dosti značné, bude zde typický případ hromadného propuštění z příčin mimo pracovní poměr ležících.

Avšak ani okolnost, že po provedeném propuštění většího počtu zaměstnanců byly opět přijaty pracovní síly jiné, není sama o sobě ještě způsobila propuštění tomu odejmouti povahu propuštění hromadného ve smyslu cit. zák. ustanovení. Změna v odbytových poměrech může vyžadovati, aby omezen byl v závodě počet kvalifikovaných neb určité kvalifikovaných sil a naproti tomu přijaty síly nekvalifikované, tedy také levnější, a přes to nebude lze mluvit o tom, že propuštění oněch kvalifikovaných bylo provedeno z příčin ležících v jejich pracovním poměru k zaměstnavateli. Potřeba nových sil jak co do počtu tak co do kvalifikace mohla se objeviti také teprve po provedeném propuštění.

Vše to poukazuje na to, že okolnosti, na nichž žal. komise svoje rozhodnutí založila, nejsou samy o sobě způsobilé odejmouti současnému propuštění většího počtu zaměstnanců povahu propuštění hromadného, a že proto komise, popřevši, že by v daném případě šlo o takové propuštění hromadné, vycházela z mylného pojetí tohoto zákonného předpokladu, vylučujícího její kompetenci k meritornímu rozhodování o odporu závodního výboru. Bylo proto rozhodnutí její zrušiti pro nezákonnost, aniž se za tohoto stavu nss mohl zabývati dalšími námitkami stížností uplatňovanými.

Č. 11.417.

Policejní právo trestní: Trestní pravomoc politického úřadu pro přestupek čl. 4 odst. 2 zák. č. 125/1927 Sb. (vědomě hrubé chování k veřejnému orgánu) není vyloučena tím, že uražený orgán stíhá vinníka sám soudně pro urážku soukromožalobní.

(Nález ze dne 13. září 1934 č. 17.299.)

V ě c: Ondřej Č. v K. proti zemskému úřadu v Užhorodě o policejní přestupek.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Okr. úřad v Rachově uznal rozsudkem ze 4. ledna 1932 vinným Ondřeje Č., správce státní ruské školy v K., přestupky čl. 3 odst. 2 a čl. 4 odst. 2 zák. č. 125/1927 Sb., jichž se dopustil tím, že dne 6. července 1931 přišel do kanceláře přednosta železniční stanice v K.

a choval se tam neslušně, křičel a použil vůči přednostovi různých urážlivých výroků a poznámek, a v tomto svém jednání pokračoval i u pokladny a na peroně v přítomnosti více lidí, a odsoudil ho podle těchže zákonných předpisů k peněžitým pokutám Kč 50 a 50 Kč, v případě nedobytnosti k uzamčení 3 a 3 dní, jakož i k náhradě útrat řízení (svědečného) v celkové částce 127 Kč 20 hal. — — —

Odvolání, podané st-lem, zamítl zem. úřad v Užhorodě nař. rozhodnutím jako bezdůvodné.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvažoval nss takto:

Podle obsahu nař. rozhodnutí byl st-l odsouzen jednak pro přestupek čl. 3 odst. 2 zák. č. 125/1927 Sb., jednak pro přestupek čl. 4 odst. 2 cit. zák. Stížnost poukazuje na to, že podle znění čl. 4 odst. 2 cit. zák. jsou okr. úřady povinny chránit vážnost orgánů zmíněných v 1. odst. cit. článku a ukládati za tím účelem tresty jen, nejde-li o trestní čin stíhaný soudy, uvádí, že čin spáchaný st-lem zahrnuje v sobě přestupek urážky na cti, t. j. trestní čin stíhaný soudem, že byl st-l také pro čin ten udán E. T. u okr. soudu v Rachově a tímto odsouzen. Nebyly proto správně úřady po názoru stížnosti příslušny, aby st-le stihaly pol. trestně pro přestupek čl. 4 odst. 2 zák. č. 125/1927 Sb. a je prý opačný názor žal. úřadu v rozporu se zákonem.

Podle toho neobrací se stížnost proti nař. rozhodnutí, pokud potvrdilo v pořadí stolic správních policejně-trestní rozsudek první stolice, kterým byl st-l uznán vinným přestupkem čl. 3 odst. 2 zák. č. 125/1927 Sb. a zůstává tato část nař. rozhodnutí nedotčena ve svých právních účincích. Mohl se proto nss obírat v rámci shora uvedené výtky toliko onou částí nař. rozhodnutí, která se týká potrestání st-lova pro přestupek čl. 4 odst. 2 zák. č. 125/1927 Sb. V tom směru neshledal však nss stížnost důvodnou.

Podle čl. 4 odst. 2 org. zák. č. 125/1927 Sb. mohou okr. úřady za účelem ochrany vážnosti orgánů veřejné správy, nejde-li o trestní čin stíhaný soudy, potrestati každého, kdo — přes předcházející napomenutí — se chová vědomě hrubě k veřejnému orgánu při výkonu jeho úřední činnosti

Zákon mluví o ochraně vážnosti orgánů veřejné správy a chce podle toho chránit veřejné orgány potud, pokud vystupují jako nositelé veřejné moci při výkonu své úřední nebo služební činnosti. Předmětem této ochrany je tedy veřejnoprávní funkce uvedených orgánů. Z této povahy veřejnoprávní ochrany orgánů veřejné správy a s ní souvislého oficiálního stíhání vědomě hrubého chování vůči nim plyne však, že mohl mít zákon na mysli i ve slovech »nejde-li o trestný čin stíhaný soudy« toliko rovnocennou ochranu poskytovanou orgánům těm trestními soudy a že tedy vyloučil kompetenci policejně-trestní jen potud, pokud v tom kterém závadném jednání lze spatřovati deliktní skutkovou podstatu činu stíhatelného veřejnou obžalobou (oficiální delikt), na rozdíl od deliktu soukromé obžaloby. Jde tu o poměr subsidiarity trestní normy policejní k trestní normě justiční, jež předpokládá, že běží o ochranu téhož právního statku; rozdíl je toliko v intenzitě této ochrany. Z toho plyne, že výlučka trestně-policejního stíhání v čl. 4 odst. 2 org. zák. č. 125/1927 Sb. normovaná nemá místa, jestliže deliktní činnosti pod toto ustanovení spadající byla zároveň porušena trestní norma soudní, daná na

ochranu jiného právního statku než onoho, který je chráněn citovaným předpisem organizačního zákona. Nevylučuje tedy cit. předpis kompetenci politických úřadů v případech, kdy orgán veřejné správy stihá vinníka pro urážlivé jednání soudně sám jako osoba soukromá pro delikt soukromé obžaloby.

V daném případě je nepopřeno, že byl st-l stihán okr. soudem pro delikt podle §§ 1 a 2 zák. čl. XLI:1914, který má za účel chrániti čest osoby soukromé. Delikt ten je podle § 6 cit. zák. čl. deliktem soukromožalobním. Podle toho, co uvedeno, nevylučuje však stihání a potrestání soudem pro uvedený delikt policejně-trestní stihání ve smyslu čl. 4 odst. 2 org. zák. Neporušil proto žal. úřad zákon, potrestal-li st-le pro přestupek čl. 4 odst. 2 cit. zák., ačkoli bylo mu známo, že je st-l stihán k žalobě E. T. okr. soudem pro přestupek §§ 1 a 2 zák. čl. XLI:1914.

Č. 11.418.

Samospráva obecní: I. Státní obvodní lékař není podle ustanovení § 5 odst. 2 ob. ř. vol. volitelný do obecního zastupitelstva obce příslušného politického okresu.

Řízení před nss-em: II. K výkladu ustanovení § 17 zák. o ss.

(Nález ze dne 13. září 1934 č. 17.427.)

Prejudikatura: ad I.: Boh. A 11.151/34; srov. Boh. A 6671/27.

Věc: MUDr. František T. v L. (adv. Dr. Kar. Langer z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze o volitelnost za člena obecního zastupitelstva a o odkladný účinek stížnosti na nss.

Výrok: Stížnosti se zamítají pro bezdůvodnost.

Důvody: K námitkám Jana Č. a Jana P. v L. zrušil žal. úřad nař. rozhodnutím ze 7. ledna 1932 volbu st-le, státního obvodního lékaře v L., za člena obecního zastupitelstva v L. z těchto důvodů: Podle platných ustanovení nutno st-le pokládati za úředníka včleněného v organismus okr. úřadu v Ml. Boleslavi, jemuž přísluší bezprostředně dozor nad obcí L., a jako takový nemůže býti volen podle výslovného ustanovení § 5 bod 2 vol. řádu do obcí do obecního zastupitelstva.

Dalším nař. rozhodnutím z 20. února 1932 nevyhověl žal. úřad žádosti st-lově, aby jeho stížnosti, kterou do rozhodnutí ze 7. ledna 1932 podal k nss-u, přiznal odkladný účinek. V důvodech tohoto rozhodnutí se praví, že pro přiznání odkladného účinku není předpokladu § 17 zák. o ss, neboť veřejný zájem vyžaduje, aby obec byla spravována zástupci do jejího zastupitelstva řádně zvolenými a neprodleným výkonem rozhodnutí nemůže st-li vzniknouti nenahraditelná škoda.

O stížnostech do obou uvedených rozhodnutí uvážil nss:

K rozhodnutí ze 7. ledna 1932:

Podle § 5 č. 2 řádu volení v obcích nemohou býti voleni za členy obecního zastupitelstva a obecních komisí úředníci všech úřadů správních, jimž přísluší nad obcí přímá moc dohlédací. Stížnost má za to, že státní obvodní lékaře nelze pokládati za úředníky úřadu okresního, jemuž ovšem přísluší nad obcí přímá moc dohlédací, kterou však nevykonává obvodní lékař, jenž k oné moci dohlédací nemá žádného vztahu.